

ВИЛА СЕ Е КЖДРА ЛОЗА.

Вила се е кждра лоза
 По Софийско равно поле...
 Подъ лозата двѣ цвѣтенца
 Двѣ цвѣтенца, двѣ дѣтенца:
 Едното е бѣла Ружа,
 Другото е Карамфилче...
 Бѣла Ружа си отива,
 Тънка снага си извива,
 Съ Карамфилча се прощава,
 Сладка пѣсень му припѣва:
 — „Сбогомъ, братче
 Карамфилче,
 Сбогомъ, мило, дай ржчица,
 Че отивамъ изъ горица,
 Изъ горица хей зелена,
 При водица тамъ студена!“

— „Сбогомъ, сбогомъ, мила
 дружке,
 Много здраве, бѣла Ружке!
 Ахъ, да знаешъ и да
 помнишъ:
 Тамо има бистъръ изворъ,
 А въ извора до двѣ бучки,
 До двѣ бучки снѣговити.
 Какъ се топятъ снѣжни
 бучки
 Въ изворова бистра вода,
 Тъй се топи мойто сърце,
 За горица и водица,
 И за обична сестрица“.

Виолинко.

